

IZENBURUA: Zilarrezko hegaztien ganbera

Itsaso berdearen gainean eraikitako txabola zaharrean, isiltasuna ez zen inoiz erabatekoa. Egurrezko zutabeek kolpe egiten zuten olatuekin, eta hormen artean antzinako mekanismoen ahotzak entzuten zen. Nora, hamabi urteko neska isila etxetik ateratzen zen gauero zerua behatzera. Han, hodei urreztatuen artean, zilarrezko hegaztiak zebiltzan biraka. Norak bazekien hegazti horiek ez zirela animaliak, eta haien begi mekanikoek zerbait garrantzitsua zaindu zutela mendeetan zehar.

Bere aitonak, desagertu baino lehen, giltza herdoildu bat eman zion eta ohar bat utzi zion: “Inoiz ez utzi ke beltzak eguzkia estaltzen”. Norak ez zuen mezua ulertzen, harik eta goiz hotz hartan ura dardarka hasi zen arte. Nora txabolaren kanpoaldeko pasabidean geratu zen, begiak itsasoko lurrun-ontzi beldurgarrian itsatsita. Orduan, gogoratu zuen aitonak utzitako oharra: “inoiz ez utzi ke beltzak eguzkia estaltzen”. Ontziak botatzen zuen ke lodiak zeru urreztatua irentsi zuenean, Norak dardara bat sentitu zuen bere sakelan. Aitonaren giltza herdoildua berotzen hasi zen, ia eskua erretzeraino. Bat-batean, txabolaren azpiko zutabeek soinu arraroak egin zuten eta ganberako zilarrezko hegaztiak ahotz metaliko beldurgarriak ateratzen hasi ziren.

Ontziko kapitain maskaradunak megáfono batetik oihukatu zuen:

-”Nora! Eman giltza hori orain, edo txabola osorik irentsiko du nire makinak!”

Norak bazekien giltza hori zela zilarrezko hegaztiak kontrolatzeko eta itsasoko oreka mantentzeko modu bakarra. Ontziak txabolaren aurka talka egin behar zuenean, Norak erabaki behar izan zuen: aitonaren sekretua babestu eta bere etxea galtzeko arriskua hartu, ala giltza eman eta ezezagun maskaradunaren mende geratu. Ontzi ilunaren branka txabolaren egurren kontra jotzeko momentuan zegoenean, aitonaren giltza Noraren eskuetan sutan balego bezala berotu zen. Orduan, lurraren azpitik “zilarrezko hegaztien ganberatik”, metal hots garden eta ozen bat entzun zen.

Bat-batean, txabolako zoruaren arteko zuloetatik argi zuri bat irten zen, eta ehunka zilarrezko hegazti mekaniko zerura joan ziren, geziak baziren bezala. Hegaztiak Noraren inguruan babestuta egoteko leku bat sortu zuten, kapitain maskaradunaren begirada harrিতuta utziz. Hegazti bakoitza bere begi mekanikoekin, ontziak botatako ke beltzak xurgatzen hasi zen, zerua berriz urre kolorea eukitzeko. Hegaztiak indar guztia jarriz lurrun-ontzi iluna bultzatu zuten, portutik urrun eta haren engranaje herdoilduak gelditu ziren arte.

Azkenean, isiltasuna itzuli zen itsaso berdera. Nora, txabolako pasabidean, arnasa hartzen geratu zen, giltza orain babestuta zegoela. Zilarrezko hegaztiak bere lana eginda, poliki-poliki haien bizilekura bueltatu ziren, lagun zaharrak ikusteko gogoekin. Nora, bazekien aitonaren oharra arrazoi zuela: ke beltza ez zen eguzkiaren jabe egingo, bera eta bere hegaztiak hor zeuden bitartean.